Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 15 квітня 2008 року № 16 (232)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

МОСКВА БЛЕФУЄ?

Своїми агресивними антиукраїнськими заявами Росія сприяє збільшенню в Україні числа прихильників європейського вибору

Активізація європейських і євроатлантичних зусиль України впродовж останнього часу викликала з боку нашого північно-східного сусіда гостру і неадекватну реакцію, яка межує з істерикою. "Відмашку" антиукраїнській кампанії дав російський президент Путін, котрий під час розмови з Дж. Бушем дозволив собі грубий випад на адресу Києва: "Розумієш, Джордж, Україна – це навіть не держава...".

Відсутність реакції з боку офіційного Києва на цей публічний ляпас "раззадоріла" Кремль, і слідом за своїм патроном уже глава МЗС РФ С. Лавров заявив, що Росія зробить усе, щоб не допустити вступу України та Грузії в НАТО.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Далі – більше. У народі з цього приводу існує приказка: "Пусти свиню під стіл, вона й на голову вилізе".

Наприкінці минулого тижня голова комітету Держдуми Росії у справах СНД і зв'язками зі співвітчизниками О. Островський заявив, що у випадку форсованого вступу України в НАТО Росія може порушити питання про приналежність Криму. За словами депутата, "Російська Федерація має правові підстави повернутися до перегляду тих угод, які були досягнуті при Хрущові в рамках Радянського Союзу".

Слідом за ним до антиукраїнської істерії долучився і крупний російський військовий чин. Начальник Генштабу ЗС РФ генерал армії Ю. Балуєвський заявив, що, у разі вступу України та Грузії до НАТО, "Росія вчинить дії, спрямовані на забезпечення своїх інтересів поблизу державних кордонів. Це будуть не тільки військові заходи".

Отже, маємо чітко усвідомлювати ступінь загрози з боку Москви у міру нашого просування до європейських і євроатлантичних структур. Щоправда, така нервова реакція Кремля змушує думати, що істерика – не від сили, а від усвідомлення своєї нездатності зупинити об'єктивний розвиток подій. Своїми діями і заявами Росія, сама того не усвідомлюючи, сприяє збільшенню в Україні числа прихильників європейського вибору, оскільки очевидно, що необхідно чим скоріше максимально убезпечитися від непередбачуваного "русского медведя". Крім того, здається, Москва просто блефує. Адже всерйоз говорити про якісь можливі військові дії в центрі Європи чи про силове відторгнення частини української території – означає не розуміти, що це насправді означає. Російських високопосадовців навряд чи можна запідозрити у відсутності такого розуміння.

Разом з тим, мотивація подібних заяв високих кремлівських чиновників є зрозумілою: втрата контролю над Україною означатиме для Росії, крім втрат суто економічних, також драматичні і незворотні геополітичні наслідки. Росія залишиться наодинці з нестримно прогресуючим Китаєм і вибухонебезпечним мусульманським світом. Україна з розряду союзників і партнерів перейде до категорії "противників" – якщо керуватися ортодоксальною російською логікою, за якою "хто не з нами, той проти нас". Враховуючи той факт, що Росія ніколи не сприйме західних демократичних цінностей, а значить, ніколи не стане членом європейської чи євроатлантичної співдружності, це означатиме, що найбільшій на планеті за територією країні уготована малоприваблива роль опинитися між перманентно конфліктуючими Заходом, Сходом і Півднем. Що чекає цього лякаючого світ ядерного монстра, переважна більшість території якого вкрай занедбана, а значна кількість населення, особливо за Уралом і на Півночі, перебуває на межі виродження, є риторичним запитанням...

Як Україні ставитися до подібних заяв з боку Москви?

Звичайно, реакція має бути максимально жорсткою. Адже йдеться фактично про прямі погрози на адресу нашої країни. Крім того, представники російської влади ставлять під сумнів територіальну цілісність нашої держави.

"Стає дедалі очевиднішим, що євроатлантичний вибір України – єдиний спосіб гарантувати безпеку нашої держави. Отже, Україні належить якнайшвидше інтегруватися до НАТО як основи системи колективної безпеки", – робить висновок українське МЗС у своїй заяві, оприлюдненій днями.

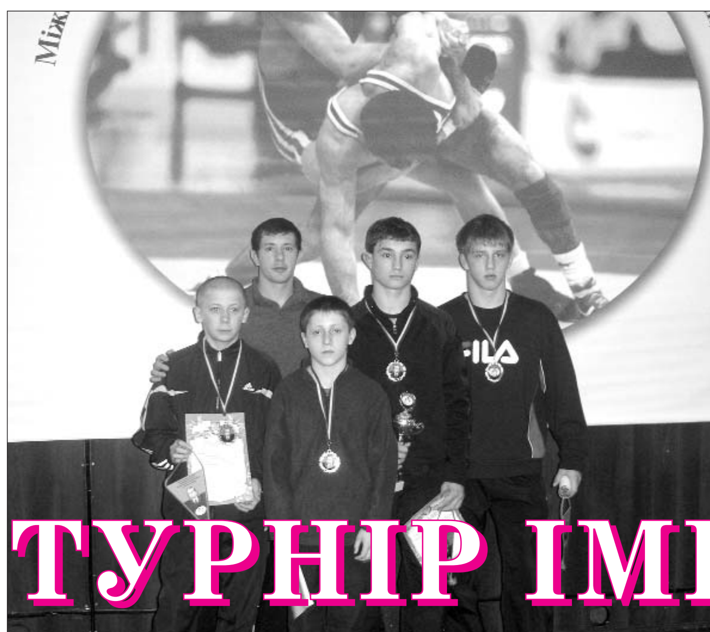

ТУРНІР ІМЕНИ СТЕПАНА БАНДЕРИ

КУН І СПОРТ

Міжнародні змагання з вільної боротьби серед юнаків, присвячені національному герою України Степану Бандері, всьоме відбулися у Києві.

Юлія МИРОНЧУК

Вітаючи юних спортсменів під час відкриття турніру, голова Секретаріату головного проводу КУН Степан Брацюнь зазначив, що свого часу благословила на життя ці змагання світлої пам'яти засновниця КУН Слава Стецько, а нині значну підтримку в організації та проведенні турніру надає нинішній голова КУН Олексій Івченко (він є головою оргкомітету змагань та головним спонсором турніру). Степан Брацюнь побажав юнакам боротися, перемагати, наповнювати українським національним змістом нашу державність так, як свого часу це робив Степан Бандера.

За словами начальника відділу фізкультури і спорту Дарницької у місті Києві райдержадміністрації, заслуженого тренера України Володимира Кострицького, саме він є батьком ідеї, що народилася 1995 року: запровадити міжнародні турніри з вільної боротьби як символ того, що Україна боролася віками за свою волю. "Я офіційно звернувся з цією ідеєю до пані Слави Стецько, вона допомогла зустрітися з тодішнім Київським міським головою Олександром Омельченком. Таким чином питання було вирішене позитивно, і турніри, присвячені провідникові української нації Степану Бандері, розпочалися, – розповідає пан Кострицький. – Сьогодні це вже традиція, бо ж подія відбувається всьоме. Від того, що ми зараз вкладемо у душі юнаків, залежатиме майбуття України. Оскільки турнір міжнародний, то у нас побували команди з Польщі, Ізраїлю, Грузії. Ми готові прийняти представників будь-якої країни світу, шануючи при цьому свою державу, свою націю".

Цьогоріч у змаганнях взяли участь 17 команд-учасниць з усієї України, а також гості з Дагестану (Хасавюрт). Прикметно, що дуже широко були представлені Південь та Схід України: Одещина, АР Крим, міста Херсон та Харків.

Переможцями сьомого Міжнародного турніру, присвяченого пам'яті національного Героя України Степана Бандери, стали 12 юнаків: кандидат у майстри спорту Дмитро Скринник з села Здвижівка на Київщині, кандидати у майстри спорту з міста Южного на Одещині Володимир Нечипорук, Ігор Жаров, Назар Кульчицький; першорозрядники: Емір Набієв та Діявер Мухтарімов з Криму, Адам Джамкатов, Джамал Джаватханов з Дагестану, Андрій Перерва з Херсона, Павло Асланов з Броварів (Київська область), Зія Ібадов з Харкова та Давлет Аблаєв з Криму. Нагороди переможцям вручали бронзовий призер чемпіонату світу та Європи Михайло Кушнір, дворазовий чемпіон світу Михайло Харачура, чемпіон світу серед молоді Сергій Губринюк та почесний працівник сфери фізкультури та спорту України Володимир Кострицький.

Слід зазначити, що підтримку в організації та проведенні турніру надали також голова Київської обласної організації КУН А. Лопушанський, голова Дарницької у місті Києві райдержадміністрації В. Сташук та його заступники Г. Сінцов і В. Таран, депутати Дарницької райради Л. Хмельницький та В. Левчук, особисто Олексій Павленко (батько Юрія Павленка), сільський голова Здвижівки Т. Черненко, завкафедрою Інституту МВС І. Закорко, директор ПТУ №10 С. Соколовський.

Під час урочистого відкриття учасників та гостей турніру добрим словом та українською піснею вітали: народний депутат України Р. Князевич, народний артист України О. Пономаренко, народний чоловічий хор "Чумаки" та народний жіночий хор "Рідна пісня" з Києва.

Світлини Богдана ЗАХАРЯКА

Дорогі читачі! Триває передплата на газету «Нація і держава» на 2008 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2008 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 2,17 грн., 3 місяці – 6,16 грн., 6 місяців – 11, 32 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ХТО ЛОБІЮЄ ІНТЕРЕСИ ЗЕМЕЛЬНОЇ МАФІЇ?

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Ще наприкінці лютого Кабміном було прийнято постанову, в якій затверджено Порядок проведення земельних аукціонів. Відтак, йдеться про створення, під крилом Державного агентства земельних ресурсів, керованого бютівським ставлеником-другом та бізнес-партнером нардепа від БЮТ Богдана Губського В. Воєводіним структури, яка б дозволяла здійснювати ручний розподіл землі. Це означає усунення від вирішення земельних питань органів місцевого самоврядування – на користь кількох київських бонз, а також їхніх сателітів в обласних управліннях Держкомзему. Фактично, за оцінками фахівців, земельні аукціони, пропоновані урядом Юлії Тимошенко, суперечать законодавству та формують величезне поле для багатомільярдних зловживань.

Президент Віктор Ющенко, різко розкритикувавши цю урядову постанову, президентським указом зупинив її дію, на що Тимошенко голослівно і безвідповідально звинуватила главу держави в потуранні "земельній мафії".

Разом з тим, очевидно, що останні кроки уряду на земельному ринку переконливо свідчать про те, хто насправді лобіює інтереси мафії. Адже саме депутатами від БЮТ Б. Губським, І. Савченком, К. Бондаревим та С. Осикою активно скуповуються величезні площі земель у Бородянському, Броварському, Вишгородському, Іванківському, Васильківському та Києво-Святошинському районах Київської області.

Втім, подібна цинічна вакханалія відбувається не лише на Київщині.

Тим часом вирішуються й кадрові питання – неугодних і принципових фахівців, зайнятих у сфері земельних відносин, Держкомзем намагається усунути під будь-яким приводом. Поспішають, наче перед кінцем світу. Зокрема, на Львівщині, грубо порушуючи закон, Держкомзем уже вдруге звільняє з посади начальника Головного управління земельних ресурсів Миколу Пшевлоцького.

Нижче публікуємо заяви Львівської та Тернопільської обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів з приводу незаконного звільнення М. Пшевлоцького.

ЗВЕРНЕННЯ

Президентові України В. А. Ющенку, Прем'єр-міністру Ю. В. Тимошенко, Голові Верховної Ради А. Яценюку

Громадськість Львівщини глибоко обурена кадровою політикою, яка проводиться Держкомземом стосовно Львівської області. Зокрема, не може не викликати стурбованості спосіб звільнення з посади начальника Головного Управління земельних ресурсів Львівської области Миколи Пшевлоцького, кандидата географічних наук, доцента кафедри грунтознавства Львівського національного університету ім. Івана Франка. Порушивши при поспішному звільненні з півдесятка правових норм, Держкомзем зупинив свій вибір на Дмитрові Завтурові, випускникові Інституту фізкультури та Вищої школи КДБ-ФСБ.

Важко собі уявити у будь-якій іншій державі призначення на посаду такого рівня випускника розвідшколи сусідньої країни та ще й без відповідної освіти та досвіду. Щойно у 2002 році ця особа балотувалася від Компартії і має близькі родинні стосунки з одіозним генералом КДБ Маліком. Адже саме такі, як він, захисники комуністичного тоталітарного режиму знищували повстанців, вивозили галичан з їхніх дідівських земель, розганяли перші мітинги, душили будь-які прояви свободи на землях Західної України, а тепер зазіхають забрати наші ліси й лани, луки і полонини.

При звільненні М. Пшевлоцького проігноровано законодавство і в частині обов'язкового узгодження кадрових змін з Львівською облдержадміністрацією і облрадою.

27 березня колегія суддів Сокальського районного суду призупинила дію незаконних наказів про кадрові призначення в Головному управлінні земельних ресурсів Львівщини. Схоже, ігнорування законів України для керівництва Держкомзему є нормою, тому 9 квітня М. Пшевлоцького звільнено повторно і наступного дня призначено Д. Завтура.

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів звертається до Вас із вимогою призупинити цей безлад, який чинить Держземагенство. Керівникам, які творять беззаконня в кадрових призначеннях, не можна довіряти жодного квадратного метра української землі.

Прийнято на конференції Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів 11 квітня 2008 р. та на обласній міжпартійній конференції блоку "Наша Україна" 12 квітня 2008 року

ЗВЕРНЕННЯ

Прем'єр-міністру України Юлії Тимошенко

Тернопільська обласна організація Конгресу засуджує брутальне порушення законодавства та нехтування юридичними і морально-етичними нормами Держкомзему при звільненні з посади начальника Головного управління земельних ресурсів у Львівській області Миколи Пшевлоцького.

Вважаємо, що Микола Пшевлоцький досконало володіє проблемами правового та технологічного забезпечення регулювання земельних відносин і має для цього необхідні організаторські здібності. Під його безпосереднім керівництвом значного розвитку набули питання формування прозорого і конкурентного ринку землі. Тільки за період 2005–2007 років та січень 2008 року в области було проведено 74 аукціони з продажу у власність земельних ділянок та права оренди земельних ділянок. На цих аукціонах було продано 98 земельних ділянок на загальну суму понад 100 млн грн., при цьому ціна продажу у 2,5 раза перевищила стартову ціну.

Нам незрозуміла позиція влади щодо усунення висококваліфікованих фахівців, представників Конгресу із займаних посад. Ми стурбовані практикою звільнення з управлінських посад фахівців та патріотів своєї держави лише за партійною приналежністю та вимагаємо поновити Миколу Пшевлоцького на посаді начальника Головного управління земельних ресурсів у Львівській області.

Звертаємося до Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко з проханням особисто втрутитися у ситуацію і не допустити безпідставного звільнення заступника Голови Конгресу Українських Націоналістів Миколи Пшевлоцького із займаної посади.

Прийнято на Тернопільській обласній конференції Конгресу Українських Націоналістів 13 квітня 2008 р.
Володимир ЧИБРАС,
голова Тернопільської обласної організації КУН

Марічка ГАЛАБУРДА-ЧИГРИН

НЕЗГАСИМА СВІЧКА

6 квітня 2008 р. Союз Українських Організацій Австралії започаткував у столиці Австралії Канберрі акцію передачі символічної свічки-смолоскипу, яка впродовж року перевозитиметься з країни в країну (разом у 33 країни). Акція буде завершена у листопаді в Україні, в Києві.

"Незгасима свічка" є спільним проектом Міністерства закордонних справ України і Міжнародного Координаційного Комітету для відзначення 75-ї річниці Голодомору Світового Конгресу Українців (МКК СКУ), яке схвалене Секретаріатом Президента України.

У неділю 6 квітня 2008 року в Канберрі, біля пам'ятника жертвам Голодомору, який стоїть на подвір'ї Храму Св. Миколая, відбулася перша акція – посвячення та передача незгасимої свічки.

Громади Канберри та Квінбієну зібралися, щоби взяти участь у цій акції. Перед початком дійства був показаний документальний фільм "Технології Ґеноциду".

Місцеві громадяни разом з гостями з Сиднею, Брізбену та Мельборну сформували похід, на чолі якого молодь СУМу і Пласту несли великий напис "Україна пам'ятає, світ визнає". Передували у поході, який йшов у напрямку пам'ятника жертвам Голодомору, дівчата з церковними хоругвами й хрестом. Над головами учасників майоріли український та австралійський прапори. Очевидці, які пережили Голодомор, – пані Кривошия та пані Янечко, хоч вже похилого віку, йшли разом з усіма присутніми, які стали навкруги пам'ятника, щоби пом'янути жертв Голодомору 1932–1933 років.

Відкрив акцію голова Міжнародного Координаційного Комітету СКУ Стефан Романів. Всечесніші отці О. Стефанишин (УКЦ) та М. Соломка (УАПЦ) посвятили смолоскип-свічку і поблагословили її в щасливу, далеку путь по світу. Запалили смолоскип Посол України в Австралії пан Валентин Адомайтіс та Голова Стефан Романів, який у своєму виступі повідомив, що "Посольство Росії в Канберрі вислало напередодні акції пресове звідомлення, в якому опротестовує акцію запалення незгасимої свічки з обвинуваченням її організаторів, Управу СУОА, в розпалюванні чи загостренні "братських" відносин Росії й України". Як зауважив Стефан Романів, такі висловлювання є доказом того, що давній сов'єтський спосіб засуджувати і втручатися в місцеві справи громадян Австралії продовжується в Російській Федерації. Він повідомив, що управа СУОА вислала відкритий Протестаційний лист до Посольства Росії в Австралії та до інших посольств та представників уряду. Посол України п. В. Адомайтіс підкреслив, що Україна має право писати історію, базовану на підставі фактів та матеріялів, які знаходяться в архівах СБУ. Україна має право домагатися правди. Він також повідомив, що Посольство України в Австралії видало пресове повідомлення в справі інформацій, розісланих Російським Посольством.

Всі присутні створили довкола пам'ятника живий ланцюг, і смолоскип передавався з рук до рук, що було надзвичайно зворушливо, й кожний мав нагоду замислитися над трагедією нашого народу, який втратив мільйони людей.

Діюча голова осередку СУМ Маруся Яцишин офіційно передала смолоскип молоді Сіднею СУМові й Пластові, Комітетові в НПВ. В Сіднеї відбудуться поминальні акції, а відтак з НПВ смолоскип перевезуть до Вікторії. 17 квітня Посол України й Голова СУОА повезуть смолоскип до Торонто (Канада).

Австралія

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93

Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Конгрес Українських Націоналістів закликає проросійські політичні партії, серед яких КПУ та ПСПУ, скористатися запрошенням Росії та взяти участь у державній програмі РФ зі сприяння добровільному переселенню "співвітчизників" до Іркутської області.

"Пані Вітренко та її вірний товариш Петро Симоненко мають негайно відгукнутися на запрошення Російської Федерації та взяти активну учать у розбудові "матушкі Росії", – сказав голова Секретаріату КУН Степан Брацюнь.

За його словами, на роль потенційних переселенців ці політичні сили підходять щонайкраще. "По-перше, всі члени КПУ та ПСПУ вільно володіють російською мовою, по-друге, там вони у повній мірі зможуть проявити любов до своєї історичної батьківщини та плідно попрацювати на її добробут", – зазначив голова Секретаріату КУН.

Однак С. Брацюнь радить представникам Компартії та прогресивним соціалістам спершу пройти курси підвищення кваліфікації, адже переселенців чекають вакантні посади механіків, електриків та працівників сільського господарства.

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

А ЩІ ЛАПТЬОМ ХЛЄБАТЬ НЕ ХОЧЕТЕ? –

пропонують росіяни своїм "співвітчизникам" в Україні

Російська Федерація запрошує українських громадян до участі у державній програмі РФ зі сприяння добровільному переселенню "співвітчизників" до Іркутської области. Про це заявила директор департаменту праці Іркутської области Н. Брускова на прес-конференції в Києві.

Іван ШМУТКІН

За словами Брускової, реалізація програми почалася в листопаді 2007 року, і станом на 1 квітня 2008 року в Іркутську область прибули аж 29 родин загальною чисельністю 81 особа з Казахстану, Молдови, України, Киргизії, Туркменістану, Узбекистану і Таджикистану.

При цьому для тих, хто приїде в далекий Сибір, не обіцяють забезпечення безкоштовним житлом, зате гарантують "сприяння в наданні тимчасового житла".

Варто зауважити, що чи не вперше ініціатива щодо переселення українців на безкрайні російські простори прозвучала під час "Всесвітнього конгресу співвітчизників", який відбувся восени 2006 року у Санкт-Петербурзі. І прозвучала вона не з вуст якогось російського шовініста, а заявив про це український депутат від Партії регіонів Ю. Болдирев. Коментуючи заклик Путіна щодо переселення росіян з близького і далекого зарубіжжя до Росії, він з трибуни конгресу заявив, що Кремлеві треба стимулювати переїзд у Росію не росіян, а українців із центральних і західних областей України. Болдирев зазначив, що Росія повинна відновити таку практику для освоєння малонаселених частин Росії. Зокрема, він запропонував переселити в Сибір жителів Житомирської і Волинської областей.

Між тим, Болдирев знав, що казав, коли пропонував українців переселяти в Росію, оскільки найбільша загроза, з якою зіткнулась Росія на початку століття, – це демографічна. Без майбутніх мігрантів через 50 років населення Росії зменшиться наполовину, тобто до 70 млн осіб. Вирішальне значення в державній політиці Москви для поліпшення складного демографічного стану надається міграційній політиці. Цитую висновок експертів Ради зовнішньої і оборонної політики Росії під керівництвом Караганова: "Після 2005 р. в Росії прогнозується стрімке природне падіння кількості працездатного населення, яке може сягнути 1 млн осіб на рік. Це не просто скорочення, це обвал. Робоча сила буде одним з найдефіцитніших, якщо не найдефіцитнішим ресурсом в Росії".

Отож, Симоненку, а з ним Марченку з Вітренко, а ще тому ж Болдиреву, Табачніку та їхнім однодумцям варто замислитися над пропозицією "співвітчизниці". А чому б і справді, поки не пізно, не гайнути на безкрайні простори для поліпшення демографічної ситуації?

Принаймні, багато українців були б з того раді.

ПОЗИЦІЯ КУН

"Конгрес Українських Націоналістів розцінює слова Путіна на закритому засіданні ради "Росія-НАТО" про те, що "Україна – це навіть не держава", як безпрецедентне нахабство та зазіхання на цілісність та суверенітет України", – так прокоментував повідомлення, яке з'явилося у ряді ЗМІ, заступник голови Конгресу Володимир Борейчук.

СТАТУС ПЕРСОНИ НОН-ГРАТА ДЛЯ ПУТІНА

"Ми радимо Путіну вчити історію не за комуністичними підручниками, де написано, що Москва виникла раніше Київської Русі, а за працями істориків, котрі не були членами компартії", – сказав В. Борейчук.

На його думку, було б логічніше, якби Україна вимагала від РФ повернення українських етнічних земель у склад України.

"Нам потрібно якнайшвидше вигнати Чорноморський флот з території Криму, оскільки неприпустимо, щоб на території України знаходилися війська вороже налаштованої країни", – наголосив заступник голови КУН.

За його словами, така позиція Росії вчергове підтверджує той факт, що лише вступ до НАТО може гарантувати безпеку та цілісність для нашої держави.

"КУН звернеться до СБУ з проханням надати Путіну статус персони нон-грата та заборонити президенту Росії використовувати повітряний простір України", – зазначив В. Борейчук.

Прес-служба КУН

ЗАМІТАЮТЬ ШАРОВАРАМИ ПЕРЕД ОЛІГАРХАМИ,

а національна культура гине

Ми вже звикли до нарікань на те, що, наприклад, українське місто Донецьк мовно не стає українським. Та в мене виникає запитання: а як може відбуватися українізація зросійщених міст і сіл, якщо наша державна влада не дбає про це?

За прикладами далеко ходити не треба. Згадаймо, як по-українськи звучала колись, ще за радянських часів, телепрограма "Сонячні кларнети". Під її впливом у виступах художніх колективів Донеччини все гучніше і гучніше лунало українське мистецтво.

Та от Українська держава стала самостійною. Насправді ж самостійними стали товстосуми, яких не цікавило і не цікавить українське мистецтво, тож "Сонячним кларнетам" і перекрили кисень. А хіба тільки їм? Пішла прехитра показуха: обласні художні колективи звітують перед олігархами та псевдопатріотами неукраїнської України у національному палаці "Україна", а маленькі українці не мають можливості долучитися до культурних надбань своєї нації, бо в них немає грошей на дорогі квитки.

Домагаючись відновлення телепрограми "Сонячні кларнети", я писав листи у різні владні інстанції ще при Президентові України Л. Кучмі. Тоді мене, звісно, не почули.

Чи ж нова влада прислухається до мого голосу?

Володимир ГРИГОРІВ, с. Стрільне на Івано-Франківщині

БАСАВРЮК

НАШ ЦИТАТНИК

КАРОЧЄ, ЮЩЕНКО!..

Минулого тижня незаперечним лідером дзвінкої фрази в українському політичному житті знову стала Прем'єр-міністр. Причому одразу кілька її фраз, виголошених упродовж останніх днів, претендують на те, щоб поповнити скарбницю політичних афоризмів.

Вочевидь, на перше місце слід поставити слова Тимошенко, адресовані чинному київському мерові: **"Я не вірю, що ця напівжива істота може ще раз отримати на виборах якийсь результат"**. При цьому Юлія Володимирівна висловила свою **абсолютну** переконаність у перемозі бютівського висуванця Турчинова. Між іншим, хоч як це дивно, але не всі у фракції БЮТ (принаймні, до певного часу) поділяли оптимізм свого лідера. Так, відомий письменник і не менш відомий просвітянин Павло Мовчан в ефірі радіо "Свобода" несподівано заявив ось що: "Мені здається, що тут треба багато докласти сили, або шукати порозуміння з одним з тих, хто має сьогодні вищі рейтинги. Бо маленький період для старту не дає можливості розкрутити претендента на цю посаду Олександра Турчинова. Безперечно, будуть домовленості". Щоправда, через кілька годин пан Мовчан чомусь круто змінив свою думку, заявивши: "Ми **абсолютно** переконані, що наступним мером Києва стане Олександр Валентинович Турчинов".

Проте, як швидко "їх" переконали?!.

Втім, у великій політиці ще й не таке трапляється.

Між іншим, наразі маємо можливість спостерігати цікаву тенденцію: слово-паразит "абсолютно" слідом за лідером починають, як бачимо, публічно використовувати й члени її команди. (Цікаво, що б це могло означати?.. Невже наразі маємо приклад тонкого українського гумору?). Хоча, звичайно, Юлія Володимирівна може собі дозволити вживати його частіше. Що вона й робить. "Вони (пенсіонери) вже в квітні отримають **абсолютно** нову пенсію", – пообіцяла вона днями, публічно демонструючи своє піклування про цю категорію виборців.

Ще одна фраза, зронена недавно Тимошенко, також претендує на те, щоб увійти до категорії класики вітчизняної політичної думки. **"Кароче, уряд за три місяці зробив неможливе, просто дайте йому працювати!"**, – категоричним тоном заявила Прем'єр-міністр з висоти парламентської трибуни в рамках "години уряду" у Верховній Раді.

Ну що тут скажеш? Бютівські письменники-нардепи, в тому числі й згаданий Мовчан, могли б, зрештою, пояснити пані Тимошенко, що слова "кароче" в українській мові не існує...

Ще одна фраза, яка непомітно прошмигнула сторінками деяких Інтернет-видань, втім, заслуговує на увагу. Коментуючи заяву глави секретаріату Президента В. Балоги, що БЮТ має підтримати на посаду мера кандидатуру Віталія Кличка, оскільки висунення Турчинова може негативно вплинути на міцність коаліції, член фракції БЮТ Віктор Швець зазначив: **"До розколу коаліції це не призведе, бо вона сьогодні міцна, як ніколи"**.

Вам ця фраза нічого не нагадує? А про "міцну, як ніколи, владу" хто казав? Так, саме "сірий кардинал" Медведчук часів пізнього Кучми. Якраз тоді "міцній як ніколи владі" залишалося проіснувати менше року.

Звісно, аналогій не хочеться, бо може бути ще гірше, однак так і кортить заволати до окремих наших політиків і державних діячів, послуговуючись зрозумілим для них сленгом: "Фільтруйте базар, шановні, народ усе чує"...

ЗАКЛИКАЄМО ВСІХ ЧЕСНИХ РОСІЯН...

Звернення українських правозахисників до російської інтелігенції та росіян – колишніх в'язнів сумління з приводу заперечень у Росії Голодомору в Україні 1932–1933 рр. як геноциду Українського народу

Шановні колеги!

Коли у ваших ЗМІ з'являлися замітки, в яких заперечувалося, що Голодомор в Україні 1932–1933 рр. був геноцидом Українського народу, ми спочатку не звертали на це особливої уваги. Ми живемо у вільній країні, тому поважаємо чужу думку. Але останнім часом агресивна тенденційність російських офіційних та неофіційних оцінок тієї страшної трагедії перейшла усі межі. А після публікації О. Солженіцина (Известия, 2.04.2008 г.) – перед обговоренням цього питання в Держдумі – стало очевидно, що це не позиція усієї російської інтелігенції, а замовлення певних кіл у російській владі, які не зацікавлені у розкритті усієї правди про Голодомор.

Разом з тим, ми продовжуємо вірити, що справжні російські інтелігенти, а особливо люди, які пройшли радянські політичні концтабори, здатні відстоювати власну думку, об'єктивно оцінювати інформацію, зокрема щодо Голодомору в Україні, що базується на конкретних документах та свідченнях живих очевидців тих страшних подій.

Ми не виключаємо остаточно, що і сам Солженіцин знайде в собі мужність і в наш час "жить не во лжи", що так необхідно у стосунках між нашими народами та державами. Ми сподіваємося, що більшість із вас не підписалися б під його заміткою, яка не здатна ні на що інше, як внести чергову напругу у наші відносини.

Ті, хто заперечує Голодомор 1932–1933 рр. як свідомий геноцид, організований комуністичною владою проти нашого народу, не приводить жодного контраргументу, провокуючи таким стилем дискусії лише міжнаціональну сварку.

Ми ще і ще раз повторюємо – визнання Голодомору 1932–1933 рр. не скероване проти Росії та її народів, адже усі ми перебували під владою одного тоталітарного режиму. Ми засуджуємо злочинний комуністичний режим, керманичі якого не мали однієї етнічної належності, але проводили послідовну злочинну політику проти українського та інших народів. Серед них було немало і українців, але чинили вони в цьому разі не як представники етносу, а політичного режиму. Сталін, кривавий кат, увійшов в історію не як грузин, а як комуніст.

Чуючи з уст декого в Росії неаргументоване заперечення Голодомору як геноциду, мимоволі згадуються слова українського державного діяча В.Винниченка: "російська демократія закінчується там, де починається українське питання"... Давайте ж допоможемо один одному – доведемо, що це в минулому.

Ми не намагаємося вкотре вас переконувати, за нас це вже роблять історичні документи, розсекречені та опубліковані останніми роками.

Ніхто не заперечує, що голод в Радянському Союзі був у різний час та в різних регіонах, і від цього ганебного явища страждали всі поневолені народи.

Але лише в УСРР голод мав штучний, геноцидний характер. Докази цього злочину щодо України сьогодні можна знайти у численних документах 30-х років.

Чому лише в Україні та на Кубані (де 2/3 складали українці) у 1932 р. масово запроваджувалися "чорні дошки" – огороджені військовими і тому приречені на голодну смерть села – гетто (директива ЦК ВКП(б) і РНК СРСР від 22.01.1933 р. "Про запобігання масового виїзду селян, які голодують", яка забороняла виїзд за межі цих охоплених голодом територій, в той час, коли щохвилини там помирало 17 людей).

Чому в Постанові ЦК Компартії та РНК СРСР від 14.12.1932 р. "Про хід хлібозаготівлі на Україні, Північному Кавказі та у Західних областях" "проблеми" хлібозаготівель в Україні та на Кубані пов'язувалися безпосередньо з "неправильно проведеною" політикою українізації.

Чому, коли в Україні сотні сіл поголовно вимирали від голоду, порти СРСР не встигали відправляти зерно за кордон, і воно згнивало на складах і в буртах?

Чи не забагато "чому"?

А все тому, що у 1932–1933 рр. Сталін та його поплічники намагалися зламати хребет Українському народові, передусім селянству, яке на 100 відсотків було українським. Як відомо, для Сталіна "национальный вопрос" був "вопросом крестьянским", тому він боявся, і недаремно, українського селянства як національної потуги.

І зовсім не випадково у цей же час режим розгорнув масові репресії проти української інтелігенції та компартійних кадрів, які намагалися чинити опір політиці геноциду. Сам Солженіцин, навівши в "Архіпелазі" дані про відсотки винищеної української інтелігенції, стверджував, що то було знищення національної думки. Хіба таке тотальне винищення духовної еліти однієї нації не є елементом геноциду?

Враховуючи все це, Україна цілком обгрунтовано добивається визнання Голодомору геноцидом Українського народу, що відповідає Міжнародній конвенції про геноцид.

Наше звернення вмотивоване ще й такою обставиною. На наше переконання, нинішня Росія все більше скочується до випробуваних в часи комунізму методів, особливо в національному питанні. Як люди, які повною мірою відчули на собі ці методи та не зламалися, закликаємо всіх чесних росіян – будьте пильними, не допустіть перетворення вашої країни на тоталітарну державу.

Впевнені – нині настає час вирішувати питання відносин між народами самим народам, їхнім найчеснішим представникам. Тільки в атмосфері постійного та абсолютно щирого діалогу між громадськістю України і Росії можуть насправді вирішуватися усі складні та задавнені питання наших взаємовідносин. Не будемо ж пішаками в чужих інформаційних війнах.

Ми закликаємо усіх у Росії, хто в той чи інший спосіб не приймав і не приймає тоталітаризму і комунізму, намагався жити і живе "не во лжи" – не у брехні, висловитися щодо політики КПРС та уряду СРСР у 30-х роках XX ст. стосовно Українського народу. Найкраще, на нашу думку, це було б зробити у форматі міжнародного суду над комунізмом, його ідеологією, організаторами і виконавцями його злочинів. Саме у висновках такого спільного суду і виявилася б міра добросусідства і доброзичливості між нашими народами.

Левко ЛУК'ЯНЕНКО,
колишній політв'язень,
Герой України;
Василь ОВСІЄНКО,
колишній політв'язень, кавалер ордена "За мужність" І ступеня ;
Олесь ШЕВЧЕНКО,
колишній політв'язень, кавалер ордена "За мужність" І ступеня;
Євген СВЕРСТЮК,
колишній політв'язень,
президент Українського центру, Міжнародного ПЕН-клубу.
м. Київ, 4 квітня 2008 року

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДВЕРІ НАШІ, А ПАЛЬЧИКИ ЧИЇ?

Хто тепер сперечається, що нас не "освободілі" у 39-му році, той або підручника з історії в руках не тримав, або читати не вміє.

Тоді нас цілком "освободілі" – від власних помешкань, родичів і земель. Натомість ми отримали благоустроєні камери і комфортабельні теплушки. І понаїхали в Галичину Міті та Аркаші, Кості і Саші, які тим, що залишилися, почали рахувати кості й ребра. А ще поставили "вопрос ребром: лібо ми, лібо оні". Возз'єднали нас із нами і постановили, що ми вільні і незалежні, бо залежати від нас уже нічого не буде. Хто незгоден – тому пальчики між двері, хто не вдоволений, ручки – колючим дротом і кулю в потилицю, щоб знали, як Родіну і Ілліча любити треба.

Так-так-так! лунало по наших лісах і криївках, оселях і стодолах.

Потім нас іще раз "освободілі", але вже надовго. Гостро наказали нам зголоситися про свою любов до Жукова, Берії й Сталіна і нав'язали на наші шиї колгоспи. Декого за виняткові заслуги скерували у далекі шахтарські краї або у вічнозелену тайгу. Натомість прислали спеціалістів, щоб навчили нас працювати. Кому не сподобалось – пальчики між двері...

Довго страждав П'ємонт і вистраждав собі незалежність із Тризубом і прапором синьожовтим. І заспівав про червону калину, що в лузі похилилася, і "ще не вмерла..." зі сльозами радості та долонею на серці. На Майдан за помаранчевою свободою виїхав увесь галицький електорат і повернувся вдоволений собою і результатом. Та покваписвя, мабуть, бо ж залишилися ще Міті та Аркаші, Кості й Саші, в яких до Галичини особлива любов і тяга. А особливо до земельки галицької: до полонин, дібров, вигонів і садів.

Так-так-так, – думають собі вони. Оце не вміють ті западенці геть нічого, навіть земельку не здатні розділити посправедливості, себто побратськи. А пошлемо ми їм спеціаліста по "дверях і пальцях" для зачистки територій! Тим більше, він же в "местном" інфізі комсомолом керував, і "родственнікі" порядні, як Андрюша Шкіль стверджує. "Порядочні, порядочні, і біографія у нього заслужена!" – каже Юра Олексієнко. Наш чоловік, потомственний комуніст, синуля присідатєля парткомісії, зятьок самого генерала Маліка.

Не вірите? Він же балотувався від Петі Сімоненка, дружка Міті й Аркаші, Кості й Саші.

Так-так-так. А хто не задоволений, – двері наші, а пальчики ваші.

Юзик ДОПИТЛИВИЙ

ХОЧЕМО ЗНАТИ ПРАВДУ ПРО УКРАЇНУ!

Моя автобіографія проста, як людська сльоза. Ставши в 1938 році симпатиком ОУН, а в 1940 році її членом, я намагався допомогти своєму народові захистити свою волю, своє щастя, своє майбутнє, на що зазіхали в ту пору два тоталітарні режими – гітлерівський фашизм і сталінський комунізм.

На превеликий жаль, героям України не вистачило сил для того, щоб довести свою боротьбу до переможного кінця. Багато моїх побратимів полягло в тяжких боях, багатьом довелося стати в'язнями радянських тюрем, концентраційних таборів. У 1947 році я теж був засуджений на десять років ув'язнення в мордовських таборах.

Після відбуття в'язничного терміну мені довелося залишитися на чужині. Нині я мешкаю в м. Копейськ Челябінської області, куди сталінські репресії загнали багато родин із Західної України. Переважна більшість колишніх в'язнів уже відійшла у вічність. Ті, хто ще залишаються в живих, нікому не потрібні, ніхто нас не хоче знати. Газети з України тут не передплачуються. Про те, що діється у нас на батьківщині, дізнаємося з російського телебачення, якому вірити не можна.

На щастя, мені потрапила газета "Нація і держава". Приємно було дізнатися, що в Україні є ще благословенні душі, для яких дорогі ідеї Є. Коновальця і С. Бандери. Був би дуже щасливий, якби ви, шановна редакціє, допомогли нам, колишнім в'язням Московської імперії, читати ваше видання і взнавати правду про життя в Україні.

Моя адреса: **Челябінська область, місто Копейськ – 22, вул. Печорська, будинок 10, квартира 7, індекс 456622 КУБІЄВИЧ Федір Степанович**

Від редакції: Дякуємо авторові цього листа за добре слово і за те, що залишився Українцем – далеко від рідних країв, в глибинах російської імперії.

Зі свого боку виконуємо прохання пана Федора. Сподіваємось, що на російському Уралі у нас з'являться наші друзі і прихильники.

ХТО ВИ, ПАНІ ТИМОШЕНКО?

Хочу розібратися в ситуації і отримати відповіді на свої запитання.

Я досі не можу зрозуміти, що у нас відбувається. Наші політики начебто починають непогано, але потім в них іде все шкереберть, ведуть себе так непослідовно, що мимоволі в голову лізуть найчорніші думки.

Якщо казати про Президента, то очевидно, що Ющенко на Майдані і нинішній не дуже схожі. Його фрази про "повне задоволення результатами саміту в Бухаресті" не більше, ніж "гарна міна за поганої гри" – щоб ніхто не подумав, що він програв цей раунд із НАТО, і щоб це, часом, не понизило його рейтингу.

Ще більше запитань викликає прем'єр Тимошенко. Вона вкотре демонструє свою повну неповноцінність в економічних питаннях. Всі показники свідчать самі за себе. Маючи великі повноваження, вона весь час намагається звинуватити когось у своїх невдачах. Разом з тим, пані Юлія виробляє такі політичні "викрутаси", що аж голова паморочиться. Що це? Самопіар? Підготовка до президентських виборів? Народу незрозуміло, чому ми маємо терпіти такого керівника, який більшість часу працює не за своїм офіційним призначенням. І який, враховуючи свою неспроможність збагачувати державу, а не себе, знаходить-таки час для популістських акцій, які мають єдину мету – президентське крісло. І що вона здатна буде зробити, якщо стане президентом?

А ще цікаво те, що не можна зрозуміти, якої вона ідеології. Сама Тимошенко любить пустопорожні розмови про її любов до України. Але як може бути, щоб БЮТ був проти визнання УПА? Які ж вони українські націоналісти після цього? Чиї найсправді інтереси вони відстоюють? І як ще не втік з БЮТ останній національно свідомий українець? Якби вони дбали про Україну, то не займалися б популістикою, а зміцнювали б економіку країни та життєвий рівень її громадян.

Ю. Луценко, якщо вірити його податковій декларації, має доходи на рівні стипендії студента. Він що, знущається з нас?

Скажіть, яка політична сила готова відстоювати інтереси української нації?

З повагою

Ярослав ГРИЦІВ.

УКРАЇНА І СВІТ

ЧОМУ В НІМЕЧЧИНІ БІЛЬШЕ ВІРЯТЬ ЧЕКІСТАМ, НІЖ УКРАЇНЦЯМ?

Замість відкритого листа до Ангели Меркель

Віктор КАСПРУК,
політолог

Я завжди прихильно ставився до Ангели Меркель. Адже приємно, що виходець із уламка колишнього "соціалістичного табору" так високо просунулася по щаблях вищої німецької політики. Після проросійськи налаштованого канцлера Шредера, здавалося, що канцлярін Меркель якщо і не буде проводити проукраїнську політику, то весь її попередній досвід проживання за "залізною завісою" в колишній НДР додасть їй певних симпатій до України.

Проте, якщо Ангела Меркель на початку своєї діяльності й намагалася дистанціюватися від проросійської спадщини Шредера, то останнім часом її ставлення до України настільки трансформувалося, що складається враження, чи не стала вона такою ж проросійськи орієнтованою, як і її попередник. Намагання Меркель і її союзників по Європі "перекрити" Україні і Грузії шлях до просування до НАТО, виразно продемонстроване на Бухарестському саміті, виглядає як цілеспрямована кампанія розігрування "української карти" у взаєминах зі США. Можливо, в короткотерміновому проміжку Німеччина і зможе показати Америці і її президентові Джорджу Бушу, що він нині не має контрольного пакету акцій у НАТО, але навіщо провадити подібний політичний демарш, ведучи гру з історичною долею України?

І якби це робив політик, котрий не мав нещастя більшість свого життя прожити в умовах ендеерівської дійсності і таким чином не усвідомлював, в чому ж полягала загроза з боку тоталітарного СРСР та його ідейних нащадків (до яких відверто себе зараховують кремлівські володарі). Але... Ініціатива ця виходить від людини, котру не оминула подібна участь, а значить вона б мала розуміти, що означає для незалежної Української держави відірватися від "імперської пуповини" Москви. Меркель свідомо повернула в питанні зближення України з НАТО німецьку політику в фарватер Кремля. Для російських еліт сьогодні дуже важливо "пресувати" Україну за всіма напрямками і не дати їй просуватися в бік Європи. Адже НАТО на сьогодні є ключем до європейської інтеграції нашої держави, але, на жаль, цей ключ виявився у кишені фрау Меркель.

Певною мірою можна сказати, що блокування Ангелою Меркель просування України до Північноатлантичного альянсу є політичним тестом для неї самої. Адже, великою мірою, її проросійськість грунтується на певному комплексі вини частини німецького народу перед росіянами за Другу світову війну. Проте, якщо вдатися до історичних ремінісценцій, то чи не найбільше від німецького вторгнення постраждав у колишньому СРСР український народ. І хоча б у пам'ять цього Меркель не мала б вставляти палиці у колеса української інтеграції в європейські структури.

Викликає подив, що політику, добре знайомому з тоталітарною дійсністю у країнах-сателітах Радянського Союзу, значно ближчий і зрозуміліший колишній штатний працівник КДБ – президент Росії Володимир Путін, аніж країна, котрій свого часу силоміць нав'язали участь у співзасновниках колишнього СРСР. Можливо, комуністична пропаганда, котрою так нав'язливо "обробляли" колишніх громадян колишньої НДР, десь там у підсвідомості у канцлярін Меркель випливає нав'язливими рішеннями? Якщо бути до кінця відвертими, то за мірками Меркель, і НДР не можна було об'єднувати з Федеративною Республікою Німеччини, адже на момент об'єднання вона за багатьма параметрами не стикувалася с демократичною Західною Німеччиною?

Нині важко прогнозувати, чи після саміту НАТО в Бухаресті Україні надовго буде вимкнуте "зелене світло" щодо вступу до НАТО. Якщо так справді станеться, то рано чи пізно це негативно відіб'ється і на Німеччині. Адже якщо "постпутінський" Росії вдасться відновити через деякий час бодай ефемерний статус однієї зі світових наддержав, то вона ще з більшим завзяттям та ентузіазмом чинитиме тиск на європейські країни, і не тільки у сфері енергетики. В такому разі вище німецьке керівництво, ігноруючи стратегічні потреби України, котрі полягають у якнайшвидшому унеможливленні втягування Української держави у будь-які союзи чи об'єднання з агресивним північним сусідом, відкриває шлях росіян на українські терени. І чи не може так років через двадцять Ангела Меркель, перебуваючи на заслуженому відпочинку від політики, пожаліти про те, що сприйняла володіння Володимиром Путіним розмовною німецькою мовою за цілковите порозуміння з колишнім представником радянської могутньої спецслужби?

І якщо говорити про швидкі дивіденди від вступу нашої держави до НАТО, то вони, окрім перерозподілу з переважаючих впливів Росії на впливи об' єднаної Європи і США, ще й остаточно закривають тему "чий Крим" і призводять до різкого підвищення боєздатності української армії. Крім того, усі члени країн НАТО мають реальні гарантії безпеки, і у більшості з них високий рівень життя, не в останню чергу через економію на витратах. Адже натовська "ядерна парасолька" обходиться набагато дешевше. Не менш важливо, що однією з вимог при вступі до НАТО є високі соціальні стандарти. Тобто, можна сказати, що НАТО є не безпосередньою причиною, а швидше непрямим імпульсом для політиків, що б зовсім не завадило у теперішній українській ситуації.

Цікаво, що за українських обставин переважна більшість населення виступає за євроатлантичну інтеграцію, але коли мова починає йти про НАТО, то ентузіазм зменшується. Звісно, що кожна з країн-членів Альянсу не є місіонером і не збирається просто так забезпечувати для когось його безпеку. Але коли ви вже вступаєте до НАТО, то саме колективна безпека є найбільшим позитивним чинником цього членства. Після того, як міністр оборони Росії Анатолій Сердюков підписав у січні цього року розпорядження про припинення використання інформації з радіолокаційних станцій (РЛС) "Дніпро", розташованих у районі Мукачевого і Севастополя, і коли таким чином Росія остаточно відмовилася від оренди станцій попередження про ракетний напад (СПРН) на території України, ми цілком можемо говорити про можливість укладання угоди щодо орендування цих станцій Північноатлантичним альянсом. До речі, мери тих міст у Німеччині, в яких розташовані бази НАТО, роблять все для того, щоби вони там залишалися якнайдовше, адже доходи від надходжень за їхню оренду складають значну частину міських бюджетів...

Якщо не НАТО, то яким чином Україна може забезпечити свою безпеку? Які альтернативи, крім байки про примарний нейтралітет, на фоні країни-сусідки Росії, яка в офіційних документах заявляє про захист своїх інтересів у державах ближнього зарубіжжя, не виключаючи збройні засоби? Всім зрозуміло, що війська в Україну вводити ніхто за нормальних умов не буде. Але варіант "братської інтервенції", за певних надзвичайних обставин, на прохання самих "українців", наприклад з Криму, – цілком можливий.

Крім того, шлях вступу до НАТО міг би стати для українських зверхників стимулом до проведення всіх необхідних у державі реформ. Бо очевидно, що всі роки нашої незалежності окрім пустих балачок про реформи справа далі так і не просунулася. Й спонукати іншим чином українські "еліти" просто не вдасться. Сьогодні НАТО не тільки військова структура. Після розпаду колишнього соцтабору Альянс розпочав великий процес трансформації, котрий перетворив його з грізної військової машини на впливову політичну міжнародну силу. В НАТО вигідно бути і з чисто економічних причин, оскільки країни-члени НАТО отримують величезні кошти завдяки інвестиційним програмам НАТО. Також існує чимало наукових, освітніх та інших програм, безпосередня участь в яких була б надзвичайно вигідною для нашої країни. Не кажучи, що 5 стаття Вашингтонського договору, в якій йдеться про те, що напад на одну країну член НАТО розцінюється як напад на всі країни НАТО, забезпечить нам повну гарантію у разі будь-чиєї агресії.

Можливо, я зараз висловлю думку, з котрою не усі погодяться, але дискусія щодо НАТО має вестися на рівні професіоналів, себто військових, які не те що не проти, а всією душею за вступ туди України. А не серед підкуплених "п'ятою колоною" кримських тіток, які проти чого завгодно будуть виступати, аби їм лишень проплатили виступи проти української влади. В цьому сенсі, з моєї точки зору, винесення питання щодо України в НАТО на референдум є чистої води політичною спекуляцією, адже у нашій державі (і ніде у світі) не виносяться на референдум питання ставок податків чи якісь економічні закони, з якими основна маса українського населення ніколи не була обізнана. Чому ж ми тоді таке важливе для історичного майбутнього нашої держави питання, як НАТО, прагнемо винести на розсуд тих, хто не має про це найменшого уявлення? Значна маса народу нічого не знає про Альянс й досі живе старими міфами, вживленими у його свідомість колишньою радянською антинатовською пропагандою.

НАТО зовсім не інструмент у руках американців, як нам це пояснюють із Москви. Остання кампанія в Іраку це показала. Власне, і Бухарестський саміт – також. У будь-якому випадку, демократичнішого регіону, аніж Західна Європа, не існує, за всіх недоліків демократії. А НАТО – один із способів вивести Україну з надр пострадянського авторитаризму. Нині ситуація у світі є такою, що Україна не може обрати для себе нейтральний шлях, вона просто не може бути нейтральною. Тому що так чи інакше одна зі сторін захоче мати тут вплив, що негативно позначиться на політичній стабільності у державі, а відповідно і на її громадянах і якості життя. З іншого боку, весь нейтралітет буде зводитися до того, що Україна і надалі залишатиметься своєрідною буферною зоною. Через те, що інші країни завжди ставали нейтральними у тому разі, коли сильні світу цього хотіли чи дозволяли нейтралітет тієї чи іншої держави. Швеції чи Фінляндії – можна, Австрії – так, але такій стратегічно важливій країні, як Україна, цього не дозволять ніколи. Тому вибір один – або ми прямуємо до об'єднаної Європи, або ж рачкуємо назад у союз із імперською Росією.

Вступ до НАТО є важливим, адже він автоматично ставить питання відповідності України стандартам цієї організації як в економічному, так і військовому сенсі. Такий вступ буде спонукати до доведення військової реформи до кінця та збільшувати добробут військових. Очевидно, що за умов глобалізації, коли світ стрімко стирає кордони між державами, інтеграція до євроатлантичного простору лише здатна принести Україні відчутні дивіденди. Звичайно, вирішити питання утилізації озброєння і провести реформу у військовій сфері ми могли б і без НАТО. Так само, як і провести економічні реформи та багато чого іншого. Але ж чому цього не робимо майже 17 років?!

Якщо не НАТО, то яким чином Україна може забезпечити свою безпеку? Які альтернативи, крім байки про примарний нейтралітет, на фоні країни-сусідки Росії, яка в офіційних документах заявляє про захист своїх інтересів у державах ближнього зарубіжжя, не виключаючи збройні засоби? Всім зрозуміло, що війська в Україну вводити ніхто за нормальних умов не буде. Але варіант "братської інтервенції", за певних надзвичайних обставин, на прохання самих "українців", наприклад з Криму, – цілком можливий.

Тому, якби я міг звернутися до канцлярін Ангели Меркель з відкритим листом, я би виклав у ньому всі вищезгадані аргументи на користь вступу України до НАТО. З моєї точки зору, вони є достатньо вагомими. Шкода, що Ангела Меркель цього листа не прочитає...

ГОЛОДОМОР-33. ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

ГОЛОДОМОР, ПОЛІТИЧНІ РЕПРЕСІЇ НІКОЛИ НЕ ЗАБУТИ

Валерій БАРАН,
член Національної спілки письменників України,
заступник голови
Згурівської РО КУН, що на Київщині

Ю. НАТАЛУШКО, ветеран війни та праці, краєзнавець: Мій батько, Остап Григорович, народився і виріс у Згурівці. Згодом учителював у Полтаві та на Донеччині. Спочатку його було заарештовано як «ворога народу» у 1930 році. Вісім місяців батько перебував під слідством і був звільнений. Вдруге його забрали у 1938 році. Судила «трійка». Розстріляли, як я довідався згодом, 24 березня. У 1956 році батька посмертно реабілітовано. Був репресований мій дядько Аркадій Григорович, який учителював у селі Шевченковому. Його також розстріляли. Така доля судилася і механіку нашого цукрозаводу Сергієнку. Десять років відсидів у таборах учитель Іван Очкало, згурівчанин. Мешкав у нашому райцентрі після повернення з заслання Никанор Суханов. Теж «ворог». Посадили, бо сказав, що німці краще воюють.

В. ЩЕРБАТЕНКО: Не обминула чорна хмара сталінських репресій і наші Черевки. Починаючи з 1937 року, стали жертвами кривавого тоталітаризму В. Балаш, В. Герелес, І. Боровик. А. Лисенко, Я. Слобода. Л. Мойсок, П. Кирпа, Л. Лавріненко, Ф. Сікора, Я. Матвієнко, Г. Феник. Серед цих людей чимало нащадків козацьких родин. Після смерті Сталіна родичі намагалися віднайти бодай якісь відомості про репресованих, але всі старання були марними. Лише випадково дізналися про одного з черевківців: розстріляний як «ворог народу» побіля Києва, у Биківні.

І. ВАЖКИЙ, ветеран війни та праці, краєзнавець: Значний внесок у дослідження історії нашого краю зробив В. Вдовенко. Народився він у селі Середівці, у родині селянина-бідняка. Закінчивши двокласну школу, а потім учительську семінарію, вчителював на Черкащині. Далі – школа прапорщиків, діюча армія. Після громадянської війни наш земляк очолював споживче товариство, а потім, здобувши освіту та вчений ступінь, обіймав посаду завідуючого кафедрою Київського інституту народного господарства, працював у Київському педагогічному інституті. У 1936 році молодого професора засуджено як «ворога народу» на п'ять років сталінської каторги. Строк довелося відбувати у страшному Ухтпечлазі. Після війни Вдовенко, якому було заборонено мешкати у великих містах, повернувся на рідну Згурівщину. Працював у середній школі, в районному відділі народної освіти, викладав географію та історію в семирічці. Вийшовши на пенсію, Володимир Дмитрович переїхав до Києва. Там він і помер у 1981 році, знайшовши свій останній притулок на кладовищі у Берковцях.

НАЙБІЛЬШЕ ЛЮБИВ УКРАЇНУ

Репресії, голодомори (а був же ще, крім тридцять третього, і сорок сьомий рік), революції, війни, всілякі «будови комунізму», різноманітні політичні та воєнні авантюри очільників злочинного режиму, які на довгих сім десятиліть отаборилися в Кремлі. І десятки мільйонів знищених українців, стократ більше зламаних людських доль. За що нам така кара? А втім, все могло бути інакше.

«Особливо боляче згадувати, – ділиться своїми роздумами письменник С. Плачинда («Літературна Україна» від 24 травня 2007 року) – травень 1917 року, коли український народ стояв так близько й реально біля керма незалежності і державності. І для цього потрібно було «так мало» – піти за «мілітарним» Міхновським, а не за соціалістом Винниченком, чи лібералом Грушевським, або пацифістом на той час Петлюрою».

Наш славетний земляк, ідеолог українського націоналізму М. Міхновський, народився в селі Турівці Прилуцького повіту на Полтавщині (нині Згурівського району Київської області) у 1873 році. Батько його був священиком. Походив з козацького роду і завжди виголошував проповіді українською мовою. Закінчивши юридичний факультет Київського університету, Міхновський працював адвокатом у Харкові. У 1900 році створюється Революційна Українська Партія, організатором і духовним натхненником якої він став. У березні на роковинах з дня народження Тараса Шевченка він виступив з доповіддю, де окреслив засади самостійності України. У своїх творах, виступах неодноразово наголошував: «Головна причина нещасть нашої нації – брак націоналізму серед широкого загалу її».

23 березня 1917 року у Києві за ініціативою Міхновського було скликано перший Всеукраїнський військовий з'їзд. Уже в липні 1917 року наш земляк мав намір проголосити незалежність Української держави, закликав до негайного створення сильної і боєздатної армії УНР, однак не знайшов підтримки соціалістів. Відтак і увійшла в нашу історію пекуча трагедія Крутів, виявився беззахисним Київ, коли пішла в наступ більшовицька навала на чолі з Муравйовим. Звідси й усі майбутні біди та нещастя.

В. ВОЛОЧНЮК, сільський голова с. Турівки: Влітку 1917 року Міхновського за наказом М. Грушевського та В. Винниченка заарештовано і відправлено на румунський фронт. Так було відсторонено від влади фактичного керівника і засновника Збройних Сил УНР.

Після проголошення П. Скоропадським федерації з Росією Микола Міхновський узяв активну участь у поваленні влади гетьмана.

Під час громадянської війни наш земляк навідувався у рідне село. Коли до влади прийшли більшовики, жив у Полтаві. Згодом переїхав у Новоросійськ, маючи намір виїхати за кордон, працював на Кубані. Потім він повернувся до Києва, де перебував під пильним наглядом ЧК. 3 травня 1924 року Миколи Міхновського не стало: його знайшли вранці в саду, на вулиці Жилянській, повішеним на яблуні.

У статті «Трагедія Миколи Міхновського» («Персонал плюс» від 13–19 липня 2005 року) професор філософії та політології Г. Мусієнко, зокрема, стверджує, посилаючись на свідчення очевидців: «Тривалий час М. Міхновський переховувався від переслідування більшовиків на Кавказі, але коли у 1923 році почалася «справжня українізація», він повернувся до Києва. Надивившись вдосталь на все, що творили з ненькою Україною і як проводили українізацію, він повісився, залишивши коротеньку передсмертну записку: «Я волію повіситися сам, ніж чекати поки це зроблять зі мною...».

«Ще й досі фахівці, – зазначає у передмові до книги «Самостійна Україна», яка побачила світу 2004 році, голова Конгресу Українських Націоналістів О. Івченко, – сперечаються з приводу того, чи то було самогубство, а чи підступне вбивство агентами ЧК. У будь-якому випадку це був злочин, оскільки українська нація у той день втратила Героя, який до останнього свого подиху вірив у Самостійну Україну і все своє життя присвятив служінню її ідеалам».

Праці нашого славетного земляка є актуальними і сьогодні. І, мабуть, як ніколи. Ось що він говорив, до чого закликав, звертаючись до нащадків: «Націоналізм єднає, координує сили, зове до боротьби, запалює фанатизмом поневолені нації в боротьбі за їх свободу».

«Як не можна спинити ріку, що, зламавши кригу навесні, бурхливо несеться до моря, так не можна спинити націю, що ламає свої кайдани, прокинувшись до життя».

«Якщо ви не читатимете своїх газет, то хто їх читатиме?.. А без своїх газет, своєї школи загине наш народ».

НЕ БУДЕ ВОРОТТЯ

Після жовтневого перевороту 1917 року на долю наших земляків, як і всього українського народу, випали надлюдські випробування. Особливо страшними були тридцяті роки: політичні репресії, Голодомор, «колективізація». Мільйони передчасно обірваних життів, зламаних доль.

Нині Голодомор в Україні, який було сплановано та здійснено Сталіним та його кривавими поплічниками, визнано трагедією всього людства. Заходи з цього приводу проходять щорічно не лише в нашій державі, а й далеко за її межами: у США і Австралії, Франції і Польщі, Канаді і Великій Британії.

Попіл полеглих, як образно висловився відомий класик, стукає в наші серця. Ми не маємо права забути тих, хто загинув від голоду і холоду, сконав від куль і тортур, втратив дочасно здоров'я і надію на краще життя. Це дослідження хай буде даниною шани землякам, які загинули від кривавого режиму. А біля підніжжя пам'ятника жертвам голодоморів та політичних репресій, який знаходиться в центрі Згурівки, нехай ніколи не в'януть живі квіти.

«Це гірка правда: ми, українці, живучи в центрі цивілізованої, демократичної, заможної Європи, не маємо своєї правдивої історії... А історія України двадцятого століття лише зараз пишеться. На цих трагедіях розіп'ято українську душу. А вона все одно жива», – з болем і оптимізмом констатує відомий письменник, політик і державний діяч, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка В. Яворівський («Літературна Україна» від 21 лютого 2008 року).

Нині Україна є незалежною державою. Як зіницю ока, ми повинні берегти свою самостійність, завжди пам'ятати полум'яні заповіти нашого славетного земляка, ідеолога українського націоналізму Миколи Міхновського, докладати зусиль, аби Вітчизна стала сильною і могутньою, а усі ми – заможними і щасливими. Страхіття минулого більше не повинні повторитися!

Закінчення. Початок у числах 230, 231.

ЦУРАЙСЯ КАТІВ, УКРАЇНО!

Прийняття Верховною Радою України закону про визнання Голодомору 1932–1933 років геноцидом українського народу стало великим торжеством історичної правди і справедливості.

Не тільки подив, а й обурення викликають зусилля теперішніх спадкоємців більшовицької Москви, які хочуть нав'язати світові облудну тезу про те, що Голодомор не був геноцидом українців, бо, мовляв, від нього постраждали і представники інших націй. Безглуздість такої "аргументації" очевидна. Більше того, вона зайвий раз засвідчує облудність і безсоромність московських імперіалістів, які й сьогодні готові вдатися до найнахабнішої брехні, спрямованої на подальше обдурення і поневіряння народів. Сьогоднішні московські побрехеньки мають насторожити всю світову громадськість: якщо спадкоємець злочинця не визнає успадкованого злочину, отже, він готовий його повторити! А від цього можуть знову постраждати не лише українці!

Те, що сталося на нашій благодатній, надзвичайно родючій землі в 1932-1933 роках, було страшним злочином проти людства. Тій трагедії не може бути забуття: за півтора року в страшних муках пішло з життя понад десять мільйонів людей, здебільшого ні в чому не винних, працьовитих селян, у числі яких було багато дітей та людей похилого віку. В переважній більшості то були православні християни, з вини безбожних катів не поховані за християнським обрядом. Їхні невинно убієнні душі і тіла волають про помсту. А ще вони нагадують нам про необхідність зміцнювати потужність і обороноздатність нашої незалежної держави, вороги якої і сьогодні готові завдати нам удару у спину.

Микола МАЩЕНКО,
м. Яготин, Київська області

ПРАВДА ІСТОРІЇ

ВОЗВЕЛИЧЕНІ ЛЖЕПРОРОКИ

Кров і страждання мільйонів українців як ціна за політичну сліпоту Грушевського та Винниченка

Василь ЗАЄЦЬ,
"Нація і держава"

Як переконливо свідчить історія, щоб вирватися з колоніальної неволі, народ повинен створити повноцінні збройні сили. На такий подвиг спромагається тільки та національна спільнота, на чолі якої стає еліта, для якої національна свобода понад усе. З тих народів, які були поневолені Росією, це в першій чверті XX століття вдалося зробити полякам, литовцям, латишам, естонцям, фінам. Як тільки з голови Миколи II впала царська корона, вояки цих національностей почали гуртуватися в бойові дружини. Тож коли більшовики, створивши свою армію, взялися за відновлення Російської імперії, їхні військові вилазки, спрямовані проти цих народів, закінчилися крахом.

Завдяки зусиллям самостійників в Україні теж виникали потужні військові частини, які згодом прославилися в боях за волю і долю українського народу.

Проте, на біду, не змогла тоді Україна захистити свої жовтосині знамена, в чому, у першу чергу, "заслуга" Грушевського та Винниченка. Обидва вони старалися зайняти провідні місця як у партійних організаціях (Винниченко – у соціал-демократів, Грушевський – у есерів), так і в державних структурах. Промовистим свідченням духовної близькості цих "лицарів української революції" з їхніми московськими наставниками є те, що, навіть ставши повновладними керівниками Центральної Ради, вони не усунули від влади ставлеників Тимчасового Уряду. Грушевський і його однодумці ненавиділи самостійників, всіляко намагаючись позбавити їх будь-якого впливу на події в Україні. Ось що пише з цього приводу В. Солдатенко: "В. Винниченка просто дратували самостійницькі гасла членів українського військового клубу імені П. Полуботка, очоленого М. Міхновським, які вони пропагували, писали на транспарантах і несли на демонстраціях. Такі гасла, транспаранти обов'язково перераховувались (чи то під час з'їздів, зборів, чи то мітингів, різних парадів), констатувалось, що їх обмаль і від них, як від провокаційних, екстремістських і анархічних, відмежовувалась справжня українська демократія".

Намагаючись приховати антинародність своєї роботи, команда Грушевського-Винниченка брехливо твердила про нечисленність самостійників і непопулярність їх серед народу. Брехнею була і вигадка про нечисленність самостійницьких гасел і транспарантів на тодішніх численних масових заходах.

"Лідерам Центральної Ради, – пише В. Солдатенко, – довелось по суті визнати свою поразку у справі створення Першого українського полку імені Б. Хмельницького. Центральна Рада, як відомо, рішуче виступила проти ініціативи полуботківського клубу щодо самочинного формування військових частин. В. Винниченко не лише роз'яснював принципову позицію спеціалістів у питанні про армію як таку, а й саркастично висміював зусилля щодо творення власних збройних сил і залякував обивателів перспективою зміцнення контрреволюції під самостійницькими лозунгами. (...) Однак створений мимо волі Центральної ради з ініціативи саме М. Міхновського і керованого ним клубу імені П. Полуботка богданівський полк саме їй присягнув на вірність (а кому ще можна було присягати?), і Рада мала змінити позицію, хоч зовні намагалася вдавати, що розвиток подій з українізацією армії нею не контролюється.

Уже на Першому всеукраїнському військовому з'їзді М. Грушевський, В. Винниченко зробили все, щоб дискредитувати ініціатора з'їзду і найбільш вірогідного його голову – М. Міхновського. В хід було пущено все, аж до фізичного відсторонення М. Грушевським М. Міхновського з трибуни у момент відкриття з'їзду, щоб провести в керівники солдатського форуму маловідомого в той час у середовищі військових С. Петлюру, який тільки-но повернувся до лав УСДРП. Той же таки С. Петлюра за активної підтримки і навіть під тиском М. Грушевського та В. Винниченка став і головою Українського військового генерального комітету, що у повному складі (18 осіб) увійшов до Центральної Ради. І хоч волею солдатів до УГВК обрано було і популярного у військових колах поручика М. Міхновського, його одинокий голос просто губився в Центральній Раді".

Знову ж таки В. Солдатенко з головою видає тих, кого б він хотів возвеличити як справжніх, шанованих в народі вождів національної революції. Насправді інтереси українського народу і керівників Центральної Ради були діаметрально протилежними. Український селянин і робітник, який від діда-прадіда успадкував недовіру до загарбника-москаля, прислав на перший всеукраїнський військовий з'їзд представників двомільйонної маси українських вояків, які не хотіли гинути в окопах Першої світової війни, захищаючи інтереси свого ворога – Росії. Українські вояки хотіли служити в своєму національному війську, тому й наполягли на створенні такого численного Українського військового генерального комітету. Та хоч ця структура і увійшла до складу Центральної Ради, але там усім заправляли автономісти – вороги української самостійної держави і вороги українського війська, і комітет був зовсім непотрібен. Тож результат "діяльності" цієї структури звівся до нуля, про що промовисто свідчать цифри, які наводить Р. Млиновецький. Перед захопленням влади більшовиками українськими рахувалися на російсько-німецькому фронті 23 піших і кінних дивізій, окремі інженерні і технічні війська, а в запіллі 9 піхотних запасних полків. Коли ж треба було боронити Київ від муравйовських банд, то всіх оборонців Києва з молоддю і добровольцями було тільки близько 3300 чоловік. Отож трагедія Крут, як і всі наступні трагедії українського народу, – то наслідок антиукраїнської діяльності В. Винниченка і йому подібних "дуже талановитих" "вождів української революції".

В українського народу вже давно склалася правильна оцінка діяльності тих "вождів". Після муравйовського погрому Києва самі слова "Центральна Рада" стали ненависними для українських селян та робітників, про що пише і сам Винниченко у своїй наскрізь демагогічній книзі "Відродження нації".

Справжню ціну В. Винниченку невдовзі склав С. Петлюра. Після того, як очолене Директорією народне повстання повалило русофільський режим гетьмана Павла Скоропадського, дороги Винниченка і Петлюри різко розійшлися. Навчений гірким досвідом боротьби з московськими бандами, Головний отаман став творцем українських кошів та куренів, героєм шалених боїв і складених про нього народних пісень. Винниченко ж, нарешті, відкрито показав свою русофільську суть, зробивши спробу ввійти до керівних органів Компартії України та Української радянської держави: його відповідні заяви розглядали московські "товариші", очолювані Леніним. З тих витівок так нічого й не вийшло, і тепер Винниченко міг прислужитися москалям хіба що новими пасквілями на Симона Петлюру, Дмитра Донцова та новими фальсифікаціями української історії.

Будівники нової України мають якомога швидше відкинути зі своєї дороги все, що заважає просуванню нації до вистражданої поколіннями борців національної мети.

Закінчення.
Початок у попередньому числі.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПЕРЕХІДНИЙ ПЕРІОД:
переходимо до націоналізму!

М. СЄРОВ

Ми, українці, є сьогодні однією з найбільш упосліджених націй, чиї національні інтереси потребують всебічного захисту. А тим часом про це не заявляється належним чином на державному рівні, бо у всіх управлінських структурах України відсутні представники націоналістичних партій.

Таку непросту ситуацію можна пояснити тим, що наше суспільство переживає нині перехідний період, добу накопичення первісного капіталу, коли нікому вкладати гроші в ідеї націоналізму.

Та головною причиною того, що наш народ ще не прислухається до голосу націоналістів, є невміння самих націоналістів подати свій голос вчасно, продумано. На мою думку, програма Конгресу Українських Націоналістів потребує суттєвих поправок і доповнень. Маємо вимагати більш суворого антикорупційного законодавства. Треба подбати про те, щоб базові галузі економіки залишалися державними. Слід заборонити мати у приватній власності більше як 600 гектарів орної землі. Хай держава надає землю в довічну оренду без права її продажу. Необхідно встановити мінімальний допустимий відсоток мігрантів у нашу країну. Слід за державні кошти повертати в Україну українців. Маємо добитися, щоб державницьку позицію займала наша преса. Наш народ має знати про глобальне знищення комуністичним режимом не тільки всього українського, а й всього людського на нашому Сході. Справа в тому, що після повалення царизму особливу активність у боротьбі за незалежну Україну проявляли наші східні регіони, особливо Донеччина. Це й зрозуміло, оскільки, перебуваючи географічно ближче до Московії, населення цих країв краще, ніж будь-хто, знало всю ворожість москалів у ставленні до українського народу, їхне жорстоке і хижацьке поводження з сусідами. Тож Москва після своєї перемоги у нею ж нав'язаній Україні громадянській війні особливо люто тероризувала і нищила населення східних регіонів. Сюди ж були спрямовані всі потоки переселенців з Росії, чим і пояснюються проросійські настрої наших сучасних "східняків", та наївна довіра, з якою вони поки що сприймають антиукраїнську агітацію комуністів, соціалістів, Партії регіонів.

Можна не сумніватися, що нинішній донецький менталітет швидко стане українським, якщо тамтешнє населення буде краще проінформоване про боротьбу своїх земляків за незалежність України. Підтвердженням цього є робота, яку провели тутешні члени Конгресу Українських Націоналістів під проводом М. Олійник. Перш за все, вони отримали дозвіл на знайомство з матеріалами Обласного донецького архіву, до якого увійшли і фонди колишнього партійного архіву. Уже перші відвідини цієї установи перевершили всі наші сподівання. Особливо вразило те, що ці фонди не переглядали деякі наші поважні історики та політики. Так, наприклад, П. Леврів у своїх писаннях, присвячених історії південно-східної України, писав таке: "16–17 березня 1917 року в Бахмуті (нині Артемівськ Донецької області) відбулася конференція рад Донецького басейну... Національно несвідомі "хохли" підтримували шовіністично настроєних керівників Російської соціал-демократичної партії".

В архіві немає документів, які б підтвердили вплив тодішніх російських політичних партій на українців. Зате багато матеріалів, які підтверджують авторитет українських самостійників. Так, наприклад, у газеті "Вісті з української Центральної Ради" за 9 травня 1917 року надруковане привітання з селища Никитівка Донецької області: "Просвіта" рудників Ауербаха, заслухавши Універсал, рішуче заявляє, що підтримуємо Центральну Раду в усіх її домаганнях і постановах. Рада "Просвіти".

Історичні документи підтверджують справедливість нашої української правди, спонукають до боротьби за її перемогу.

м. Костянтинівка Донецької області

З КОГОРТИ ГЕРОЇВ

ЛЮДИ МОГУТНЬОГО ГАРТУ

Під рубрикою "Спеціальна подія" в рамках Міжнародного фестивалю документального кіно з прав людини, що проходив у Києві з 28 березня до 4 квітня, серед багатьох інших надзвичайно цікавих подій відбулась і презентація стрічки "Щаслива Настуня" режисера Михайла Ткачука, цьогорічного Шевченківського лауреата. Знаково, що фільм знято на студії "Укркінохроніка".

Наталка ПОКЛАД

Фільм "Щаслива Настуня" – продовження серіалу про Норильське повстання (25.V–4.VIII.1953 р.) та його учасників. М. Ткачук знімав стрічку ще з 2002-го. А торік приїхав із оператором Миколою Гончаренком у Кіцмань, – саме там живе вісімдесятирічна героїня фільму, – на Великдень із новою камерою. Кадри про Великоднє свято стали об'єднавчими.

Власне, це теж маленький детектив – "вихід" на пані Настуню. Після оголошення в газеті "Шлях перемоги" про початок роботи над фільмом, присвяченим річниці Норильського повстання, до пана Михайла прийшов лист від Наталі Білової, активістки КУН, яка розповідала про свою маму Анастасію Петрівну Тарнавську. Тож режисер із своєю "Сонею" негайно вирушив у дорогу (таких доріг і зустрічей у пана Михайла за час зйомок фільму було досить багато).

Настуня росла сиротою; юність покликала її стати на шлях боротьби. Була зв'язковою. Та невдозі зрадник видав не лише її коханого, а і її, вагітну. Доньку-немовля забрала з тюрми тітка... Доля Настуні вражає трагізмом, як і тисячі доль інших учасників визвольних змагань 40–50-х, що були засуджені на багаторічні ув'язнення і пройшли сім кіл пекла совітських таборів. Їхні свідчення сьогодні надзвичайно цінні. "Та я щаслива, – каже пані Настуня. – Вижила, витерпіла те, що, здається, людині зовсім неможливо витерпіти; дочекала онуків та правнуків і сьогодні радію життю..." Дорогою ціною здобуто право на цю радість. Та Бог не тільки укріпляв її дух, а й допоміг повернутись із землі вічної мерзлоти в Україну...

М. Ткачук устиг! Зафіксував емоційну сповідь очевидця й учасника повстання. А скільки таких людей-легенд

уже пішло з життя, непошанованих, принижених бідністю й неувагою суспільства, або ще живуть, нікому не знані. Фільм показує: ось вони, терпеливці-герої, які ціною власних життів виборолили нашу державу, підняли чин на найвищу висоту, стали взірцем нашим молодшим поколінням.

Матеріалу знято багато, але, на жаль, чимало його зосталось поза кадром, оскільки Міністерство культури дозволило лише 33-хвилинний фільм. Але, може, український глядач дочекається показу цієї вартісної стрічки й по рідному телебаченню?

Презентацію фільму доповнила презентація видань Харківської правозахисної групи, присвячених учасникам дисидентського руху. Ведучий – Євген Захаров, голова правління Української гельсінської спілки з прав людини, співголова Харківської правозахисної групи, представив слухачам вражаючу книжку "Норильське повстання" Євгена Грицяка, керівника повстання в 4-му таборі.

"Перед нами той випадок, коли автор книги не міг залишитися в живих. Очолити повстання в'язнів сталінського концтабору означало останній етап", – пише в передмові "Повість про неможливе" Євген Сверстюк.

...Уже будучи на грані смерті, Є. Грицяк дивом вижив – вилікував себе йогою. В таборі вивчив англійську, переклав дві грубезні книжки з йоги і став переконаним прихильником ненасильницьких методів боротьби (в його таборі люди не загинули!).

Повернувшись у своє село Устя Снятинського р-ну Івано-Франківської обл., був під пильним наглядом КДБ. Особливу увагу привернув, коли в 1977 році поїхав у Москву й там дав інтерв'ю американському кореспондентові про норильське повстання. А в 1978-му, у 25-ту річницю повстання, почав свій "Короткий запис спогадів". Писав по кілька сторінок, які дружина одразу ж відносила до сусідів, аби не забрало КДБ. Потім записи були передані за кордон, де й вийшли книжкою в "Смолоскипі", а Грицяка чекала нова хвиля жорстоких переслідувань. Проте зломити Євгена Степановича не вдалося, бо, як сказав про нього Д. Шумук, ця людина "здатна постават з попелу й знову бути готовим до всього". Особливо несподіваним для влади був лист Є. Грицяка до Брежнєва (поданий як додаток до книжки), – історичний документ великої сили, написаний 10.X.1981 р. Саме цей лист зупинив черговий арешт Грицяка...

"Вже з перших сторінок ви відчуваєте, що це драматична, психологічно насичена повість, у якій чітко окреслені характери й типи табірного начальства", – зазначає Є. Сверстюк. Автор постає як досвідчений письменник, що добре володіє пером. Читаючи його твір, часом думаєш: "А справді, – скільки може витерпіти людина?.."

Звісно, дуже на часі й фільм про цього справжнього героя України.

ВСЕ НАЙКРАЩЕ – УКРАЇНСЬКЕ,

або Чому шкідлива толерантність?

Стефанія КОСТЮК,
голова Івано-Франківської обласної організації ВЛУЖ

Нещодавно у ЗМІ з'явилася інформація, буцімто у школах мають ввести уроки толерантності і громадянства. Виникає запитання: коли, нарешті, у школах України запровадять уроки національної свідомості й гідності?!! Адже українська молодь з раннього віку має пишатися своєю українськістю. За прикладами далеко ходити не треба – так роблять усі наші сусіди. Запитайте у поляка будь-якого віку, хто він. І почуєте горду відповідь: "Я є поляк". Запитайте у німця про Німеччину і він упевнено скаже, що "усе найкраще – німецьке". А що ж наша молодь, особливо зі Сходу України? У кращому випадку відповідь, що "хохол". І то – російською мовою, бо українською – не володіє або "не престижно".

А те, що українці надто толерантні, показали перші кроки української державності. Коли б не наша толерантність, ми не втратили б ядерної зброї, військової авіації, морфлоту. А народ – піднявся б та навчив наших перших двох президентів, як треба будувати державу та берегти надбання предків.

Ті, хто планує ввести у школах уроки толерантності, розуміють, що Україна не все втратила. Сьогодні декому толерантність потрібна для того, щоб український народ позбувся своєї державної мови, тисячолітньої історії і знову став хохломалоросом. І щоб будь-який зайда у нашій державі міг глумитися над надбаннями наших предків, на свій копил перекручувати історію України, паплюжити славні імена борців за волю України.

Лихо наше в тому, що через українську толерантність в Україні мають право голосу такі особи, як В. Волга, який твердить, нібито зараз відбувається насильницьке нав'язування влади культурно-духовних цінностей одного українського етносу (західно-українського) решті України, або письменник Юрій Рогоза, який зморозив, що "насаджувати в Україні українську мову – це злочин".

Вони відводять українцям роль хохлів-малоросів, які повинні берегти "надбання комуністичного минулого", зректися своїх духовних та історичних коренів, зберегти рабську звичку поклоніння перед усім московським.

Нам, українцям, час сказати своє рішуче "НІ!" подібним блюзнірським нововведенням та яничарству окремих чиновників.

ВІД АВТОРА

"БАЗАРНИЙ ІНТЕЛЕКТ"

Катерина БОРИСЕНКО,
літературознавець

Писаннями про засилля на нашому телебаченні "вєлікого і могучего" нікого не здивуєш. Але є речі, які просто перехоплюють через край і яким не може бути жодного пояснення, окрім свідомого знущання з усього українського.

Щоправда, цього разу йдеться про особливо "вишукану" форму такого знущання. Адже мовимо не про ідіотичні "глянцево-гламурні" програмки, а про те, що претендує на таку змістову складову, як інтелект. Маю на думці нещодавній суботній випуск "Самаго умнаго". Там сталася справжня "надзвичайна ситуація": до фіналу вийшла дитина, яка цікавиться українською літературою, зокрема творчістю Лесі Українки. Чому "надзвичайна"? Бо програма в основному орієнтована на іноземця, якому "вся ота українська культура" як кістка в горлі. Однак не про це зараз ідеться. Річ у тім, що ведуча програми Тіна Канделакі почала перекручувати ім'я письменниці. Вона постійно правила про "Лесю УкрАінку". Так зазвичай говорили за "совєцких врємьон" поборники "общепонятного" – саме "общепонятного", бо варто відкрити шкільний словничок російської мови, аби переконатися, що по-російськи буде таки "УкраИнка". А далі український глядач мав змогу "насолодитися" цитатами з Лесі Українки в "перекладі" "неповторним, общепонятним"...

Питання полягає в тому, чому я мушу в себе вдома спостерігати весь оцей цирк?! Невже в нас не можна знайти адекватну ведучу? Я хочу бачити цю гру на нашому телебаченні – але по-українськи. Я хочу, щоб у ній брали участь і перемагали діти, які спілкуються українською.

Я не проти того, аби влаштовувалися міжнародні змагання, – але в такому випадку нехай мова буде іноземною для усіх учасників, а не так, щоби комусь рідна, а комусь чужа, бо це створює нерівні умови боротьби. І мені глибоко все одно, що власник "1+1" володіє ще й російським каналом, а тому хоче, як то кажуть, упіймати одразу двох зайців. Нехай створює собі українську й російську версії цієї гри, для кожної країни окрему, а не знущається з нас і, що найголовніше, з дітей-учасників.

Я також не проти, аби у вітчизняному етері були навчальні програми іноземними мовами, – але різними, а не лише однією. І щоб ведучі говорили грамотно – так, як того вимагає словникова, а не базарно-вокзальна норма. Бо коли хочеться "насолодитися" тим "неповторним" сленгом, можна піти на базар, або вокзал, або ввімкнути трансляцію засідання ВР (до речі, з огляду на жахливу безграмотність парламентарів, від якої волосся стає дибки й починають здавати нерви, я би вимагала транслювати їхні спічі з червоним квадратиком і в час, коли діти вже сплять).

Однак я категорично проти того, аби наголошено ігнорувалася українська мова, причому в програмах, які найперше спрямовані до дитячої авдиторії. І я категорично проти того, щоби випадки знущання з української культури минали безкарно!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9